

# Del glam rock al homocore

El rock sempre ha estat un camp privilegiat per a l'ambigüitat sexual. En els anys setanta s'imposava l'extravagància. En els noranta, els nous grups i intèrprets vinculats al moviment gai opten per una apariència més discreta i una activa militància.

**L'**histriònic Little Richard, una de les grans figures del rock and roll, pot ser considerat com el precursor del gai rock. El cantant negre va escandalitzar la societat nord-americana de final dels cinquanta amb les seues excessives actuacions i la seua passió pel maquillatge. Convertit en una llegenda viva del rock, Little Richard no va poder competir després amb les noves generacions de cantants estrofaris malgrat els seus esforços per emfasitzar la seua ambigüitat sexual.

L'aparició de la psicodèlia, el moviment hippie i les teories de l'amor lliure tingueren com a conseqüència més immediata una major promiscuitat sexual entre els joves nord-americans i europeus de final dels seixanta. En aquest clima de relaxació moral va sorgir a principi dels anys setanta el glam rock, un moviment musical d'origen essencialment britànic que es caracteritzà per una estètica extravagant i efeminada i una concepció molt teatral dels espectacles. El grups Slade, Sweet, Queen i Roxy Music, el cantant Marc Bolan i la seua banda Tyranosaurus Rex, David Bowie, Elton John, l'emigrant nord-americana Suzi Quatro o Gary Glitter foren els representants més destacats d'aquest corrent a Anglaterra. El glam rock imposà entre els seus seguidors les sabates de plataforma, els vestits de motoristes de material plastificat i la utilització de maquillatge facial per a les festes i concerts. Als Estats Units, el moviment tingué com a principals figures a Ali-

ce Cooper, els misteriosos components del grup Kiss, The New York Dolls i un cadavèric Lou Reed després d'haver abandonat The Velvet Underground, la mítica banda promoguda per Andy Warhol a final dels seixanta. Malgrat el culte a l'androgínia i l'ambigüitat sexual, el glam rock s'interessà més per la teatralització del rock que per la defensa dels drets dels homosexuals. Elton John i Freddie Mercury, el desaparegut cantant de Queen, van reconèixer la seua homosexualitat quan ja eren estrelles reconegudes internacionalment. En el cas de David Bowie, les

**Bowie fou promocionat com el rei del 'gay power' fins que va decidir canviar d'imatge i convertir-se en un dandy anglès.**

seues manifestacions a la premsa on es declarava bisexual foren més una estratègia publicitària per tal de convertir-se en la personalitat més provocadora del rock. Bowie fou promocionat com "el rei del *gay power*" fins que va decidir canviar d'imatge i convertir-se en un dandy anglès apassionat pel soul i el funky. La comunitat ho-



mossexual, però, va continuar venerant David Bowie i les altres figures del glam rock després de la seua reconversió estètica i musical.

**Gais però discrets.** A final dels setanta, la música disco es va convertir en un dels referents fonamentals de la cultura gai quan el glam rock entrà en crisi definitiva-

**Freddie Mercury i Elton John.** Cap dels dos va amagar mai les seues tendències sexuals i això no els ha impedit assolir grans èxits de vendes.



**David Bowie a punt de fer un petó a Lou Reed.**  
L'ambigüitat sexual va ser sinònim de més vendes durant els anys setanta i ha donat cert *glamour* a moltes estrelles de la música pop.

ment. La música i les imaginatives coreografies de Village People, un grup format per ballarins i cantants de diverses ètnies, es donaren a conèixer primer en els bars i discoteques homosexuals de Nova York abans de triomfar internacionalment l'any 1978 dins del furor de la música disco provocat per l'èxit comercial del film *Saturday Night Fever*, protagonitzat per John Travolta. Les disfresses dels membres de Village People (policia, bomber, mariner, obrer de la construcció) responien perfectament als diversos arquetips d'homosexuals urbans. El grup, però, va tenir una popularitat molt efímera i els intents posteriors de relançar la seua carrera foren un fracàs.

Dins de la música ballable britànica dels vuitanta, l'anomenat techno pop, destacaren certs grups i intèrprets amb evidents connotacions homosexuals en la seua imatge pública. Pet Shop Boys, l'androgín Boy George de Culture Club o Marc Almond de Soft Cell van convertir-se prompte en figures molt apreciades en els ambients homosexuals pel seu sofisticat manierisme. Jimmy Somerville, cantant de Bronsky Beat, mantingué una apariència més convencional però demostrà en les seues declaracions a la premsa un ferm compromís amb la causa homosexual. Un dels primers artistes britànics que manifestà clarament la seua homosexualitat fou Tom

Robinson amb la seua canço "I'm glad to be gay" ("Estic content de

**La intransigència homòfoba no ha estat, però, un obstacle perquè els grups gais continuen amb la seua reivindicació.**

ser homosexual"). A més de la militància gai activa, Tom Robinson va intentar sense massa èxit fer música rock amb un missatge polític d'esquerres quan triomfaven grups com Sex Pistols o The Clash. Tom Robinson va quedar com una figura poc coneguda en el trànsit del punk a la new wave.

**Música drag, música per tot-hom.** Als Estats Units, la personalitat més destacada del moviment gai en el camp de la música és la cantant k.d lang, una artista heterodoxa dins del country que no ha negat mai la seua condició de lesbiana militant. k.d lang ha emprat la seua notorietat pública per defensar en els mitjans de comunicació els drets de les lesbianes nord-ameri-

canes com un acte de reivindicació de l'orgull gai molt paregut al de la tennista Martina Navratilova en el món de l'esport. L'exemple de k.d lang ha estat imitat per d'altres músics vinculats als circuits marginals del neopunk com Transisters, un grup de dones lesbianes de Nova York liderat pel transsexual Chloe Dzubilio. Transisters combina l'estridència sonora del punk amb lletres que relaten la vida de les *drag queens* i els transsexuals als Estats Units i denuncien la utilització comercial de la cultura gai per part de certes figures consagrades del rock com Prince o David Bowie. Dins també del neopunk, Pansy Division és un trio d'homosexuals masculins que ha aconseguit eixir dels locals d'espectacles gais per fer la primera gira a Europa. La majoria dels grups de l'anomenat homocore o queercore encara tenen una difusió limitada als circuits de bars i discoteques homosexuals de Nova York, Chicago, San Francisco o Los Angeles i les seues cançons han estat editades per discogràfiques independents que no arriben a editar més de 50.000 còpies d'un disc com a màxim. Certs grups del queercore com Pansy Division o Slave and the Phantoms han patit les agressions i els insults dels seguidors del nou punk dels noranta. La intransigència homòfoba no ha estat, però, un obstacle perquè els grups gais continuen amb la seua tasca reivindicativa.

La moda de les *drag queens*, promoguda internacionalment per l'èxit del fim australià *Las aventuras de Priscila, reina del Desierto* i de la seua rèplica nord-americana *A Wong Foo, ¡gracias por todo! Julie Newmar*, ha fet possible la recuperació dels temes més coneguts de grups vinculats a la subcultura gai com Abba o Village People o la reaparició del procaç Wayne County, un transvestit que va rivalitzar amb el desaparegut Divine en els locals d'espectacle més underground durant la dècada dels setanta. El fenomen de les *drag queens* també ha possibilitat l'aparició de nous grups com Toilets Boys o de la gran estrella *drag*, Ru Paul.

**Lluc Soler**